

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment-story מעשה-story
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לא	
מימרא														
בראשון מה היום אומרים - (תהלים כד) לה' הארץ ומלואה, על שם שקנה והקנה ושלט בעולמו.	תניא, רבי יהודה אומר משום רבי עקיבא:									♦	■	◇	לא	
בשני מה היו אומרים (תהלים מז) גדול ה' ומהלל מאד, על שם שחילק מעשיו ומלך עליהן.												■	◇	
בשלישי היו אומרים (תהלים פב) אלהים נצב בעדת אל, על שם שגילה ארץ בחכמתו והכין תבל לעדתו												■	◇	
ברביעי היו אומרים (תהלים צד) אל נקמות ה' - על שם שברא חמה ולבנה, ועתיד ליפרע מעובדיהן.												■	◇	
בחמישי היו אומרים (תהלים פא) הרנינו לאלהים עזונו - על שם שברא עופות ודגים לשבח לשמו.												■	◇	
בששי היו אומרים (תהלים צג) ה' מלך גאות לבש - על שם שגמר מלאכתו, ומלך עליהן.												■	◇	
בשביעי היו אומרים (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת - ליום שכולו שבת.												■	◇	
מה ראו חכמים לחלק בין הפרקים הללו? אלא: בראשון - שקנה והקנה ושלט בעולמו. בשני - שחילק מעשיו ומלך עליהם, בשלישי - שגילה ארץ בחכמתו והכין תבל לעדתו, ברביעי - שברא חמה ולבנה ועתיד ליפרע מעובדיהן, בחמישי - שברא עופות ודגים לשבח לשמו, בששי - שגמר מלאכתו ומלך עליהם, בשביעי - על שם ששבת.	רבי נחמיה:									♦	■	◇	לא	
וקמפלגי בדבר קטינא.												■	◇	
שיתא אלפי שני הוה עלמא וחד חרוב, שנאמר (ישעיהו ב) ונשגב ה' לבדו ביום ההוא.	דאמר רב קטינא:									♦	■	◇	לא	
תרי חרוב, שנאמר (הושע ו) יחיינו מימים.	אבוי:									♦	■	◇	לא	
במוספי דשבתא מה היו אומרים?												^	◇	
הזו"ו ל"ך.	רב ענן בר רבא אמר רב:											!	◇	
כדרך שהלוקים כאן - כך הלוקין בבית הכנסת.	ואמר רב חנן בר רבא אמר רב:											■	◇	
במנחתא דשבתא מה היו אומרים?												^	◇	
אז ישיר ומי כמוך ואז ישיר.	רבי יוחנן:											!	◇	
הני כולהו בחד שבתא אמרי להו. או דלמא כל שבתא ושבתא אמרי חד?	איבעיא להו:											^	◇	
עד שהראשונה אומרת אחת - שניה חוזרת שתיים	תא שמע, דתניא, אמר רבי יוסי:											■	!	◇
שמע מינה: כל שבתא ושבתא אמרי חד, שמע מינה.												!	◇	
עשר מסעות נסעה שכינה, מקראי. וכנגדן גלתה סנהדרין, מגמרא. עשר מסעות נסעה שכינה, מקראי: מכפרת לכרוב, ומכרוב לכרוב ומכרוב למפתן, ומפתן לחצר, ומחצר למזבח, ומזבח לגג, ומגג לחומה, ומחומה לעיר, ומעיר להר, ומחר למדבר, וממדבר עלתה וישבה במקומה - שנאמר (הושע ה) אלך אשובה אל מקומי.	רב יהודה בר אידי אמר רבי יוחנן:											♦	■	◇
מכפרת לכרוב, מכרוב לכרוב, ומכרוב למפתן - דכתיב (שמות כה) ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת, וכתיב (שמואל ב כ"ב) וירכב על כרוב ויעף, וכתיב (יחזקאל ט) וכבוד אלהי ישראל נעלה מעל הכרוב אשר היה עליו אל מפתן הבית.													■	◇
ומפתן לחצר - דכתיב (יחזקאל י) וימלא הבית את הענן והחצר מלאה את גנה כבוד ה'.													■	◇
מחצר למזבח - דכתיב (עמוס ט) ראיתי את ה' נצב על המזבח													■	◇
ומזבח לגג - דכתיב (משלי כא) טוב לשבת על פנת גג													■	◇
מגג לחומה - דכתיב (עמוס ז) והנה ה' נצב על חומת אנך.													■	◇
מחומה לעיר - דכתיב (מיקה ו) קול ה' לעיר יקרא,													■	◇
ומעיר להר - דכתיב (יחזקאל יא) ויעל כבוד ה' מעל תוך העיר ויעמד על ההר אשר מקדם לעיר													■	◇
ומחר למדבר - דכתיב (משלי כא) טוב שבת בארץ מדבר.													■	◇
וממדבר עלתה וישבה במקומה - דכתיב (הושע ה) אלך אשובה אל מקומי וגו'.													■	◇
ששה חדשים נתעכבה שכינה לישראל במדבר, שמא יחזור בתשובה. כיון שלא חזרו אמר: תיפח עצמון, שנאמר (איוב יא) ועיני רשעים תכלינה ונמוס אבד מנהם ותקוּתם מפח נפש.	רבי יוחנן:												■	◇

מירא- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראיה- proof	חולקים- disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה- story
מקרא- key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מירא	[רב יהודה בר אידי אמר רבי יוחנן]														לא
וכנגדן גלתה סנהדרין, מגמרא: מלשכת הגזית לחנות, ומחנות לירושלים, ומירושלים ליבנה, ומיבנה לאושא, ומאושא ליבנה, ומיבנה לאושא, ומאושא לשפרעם, ומשפרעם לבית שערים, ומבית שערים לצפורי, ומצפורי לטבריא. וטבריא עמוקה מכולן, שנאמר (ישעיהו כט) ושפלת מארץ תדברי.	רבי אלעזר:												◊	◊	לא:
ששת גלות, שנאמר (ישעיהו כו) כי השח ישובי מרום קריה נשגבה ישפילנה ישפילנה עד ארץ יגיענה עד עפר.	רבי יוחנן:													◊	לא:
ומשם עתידין ליגאל, שנאמר (ישעיהו נב) התנערי מעפר קומי שבי.	רבי יוחנן:													◊	לא:
ועוד זאת התקין רבן יוחנן בן זכאי: שאפילו ראש בית דין בכל מקום - שלא יהו העדים הולכין אלא למקום הוועד.	רבי יהושע בן קרחה:													◊	לא:
ההיא איתתא דאמנוה לדינא קמיה דאמימר בנהרדעי, אול אמימר למחוזא, ולא אולה בתריה. כתב פתיחא עילוה.	[אמימר]													◊	לא:
היהיא איתתא דאמנוה לדינא קמיה דאמימר בנהרדעי, אול אמימר למחוזא, ולא אולה בתריה. כתב פתיחא עילוה.	רב אשי לאמימר: והא אנן תנן:													◊	לא:
הני מילי - לענין עדות החדש, דאם כן נמצאת מכשילן לעתיד לבא. אבל הכא - (משלי כב) עבד לוח לאיש מלוה.	אמר ליה: [אמימר]													◊	לא:
אין כהנים רשאים לעלות בסנדליהן לדוכן, וזו אחד מתשע תקנות שהתקין רבן יוחנן בן זכאי. שית דהאי פירקא, וחדא דפירקא קמא.	תנו רבנן:													◊	לא:
גר שנתגייר בזמן הזה צריך שיפריש רובע לקינו.	ואידך - דתניא: [ת"ק]													◊	לא:
כבר נמנה עליה רבן יוחנן וביטלה מפני התקלה.	רבי שמעון בן אלעזר:													◊	לא:
ואידך - פלוגתא דרב פפא ורב נחמן בר יצחק. רב פפא אמר: כרם רבעי. רב נחמן בר יצחק אמר: לשון של זהורית.	רב פפא:													◊	לא:
כרם רבעי היה עולה לירושלים מהלך יום לכל צד, וזו היא תחומה: אילת מן הדרום, ועקרבת מן הצפון, לוד מן המערב, וירדן מן המזרח.	דתנן:													◊	לא:
מה טעם - כדי לעטר שוקי ירושלים בפירות.	ואמר עולא ואיתימא רבה בר עולא אמר רבי יוחנן:													◊	לא:
כרם רבעי היה לו לרבי אליעזר במזרח לוד כפר טבי, וביקש רבי אליעזר להפקירו לעניים.	ותניא: [רבי אליעזר]													◊	לא:
רבי, כבר נימנו חבריך עליו והתירוהו.	אמרו לו תלמידיו:													◊	לא:
מאן חביריך														◊	לא:
רבן יוחנן בן זכאי:														◊	לא:
לשון של זהורית.	רב נחמן בר יצחק:													◊	לא:
בראשונה היו קושרין לשון של זהורית על פתח אולם מבחוץ. הלבין - היו שמחין, לא הלבין - היו עצבין, התקינו שיהו קושרין אותו על פתח אולם מבפנים, ועדיין היו מציצין ורואין, הלבין - היו שמחין, לא הלבין - היו עצבין. התקינו שיהו קושרין אותו חציו בסלע וחציו בין קרניו של שער המשתלת.	דתניא:													◊	לא:
רב נחמן בר יצחק מאי טעמא לא אמר כרב פפא?														◊	לא:
אי סלקא דעתך רבן יוחנן בן זכאי - חבריו דרבי אליעזר מי הוה? רבו הוה.	אמר לך: [רב נחמן בר יצחק]													◊	לא:
ואידך														◊	לא:
כיון דתלמידים הוו - לאו אורח ארעא למימרא ליה לרביה רבך.	[רב פפא]													◊	לא:
ורב פפא, מאי טעמא לא אמר כרב נחמן בר יצחק?														◊	לא:
אי סלקא דעתך רבן יוחנן בן זכאי - בימי רבן יוחנן בן זכאי מי הוה לשון של זהורית?	אמר לך: [רב פפא]													◊	לא:
כל שנותיו של רבן יוחנן בן זכאי מאה ועשרים שנה: ארבעים שנה עסק בפרקמטיא, ארבעים שנה למד, ארבעים שנה לימד.	והתניא:													◊	לא:

<p>disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>	<p>statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	ותניא:											
ארבעים שנה קודם שנחרב הבית לא היה לשון של זהירות מלבין, אלא מאדים.									!			◇
משחרב הבית התקין רבן יוחנן בן זכאי.	ותנן:								!			
ואידך									⚡			
אותם ארבעים שנה דלמד - תלמיד יושב לפני רבו הוה, ואמר מילתא ואסתבר טעמיה. וקבעיה רביה בשמיה.	[רב נחמן בר יצחק]								!			◇
סדר ברכות: אומר אבות וגבורות וקדושת השם, וכולל מלכיות עמהן ואינו תוקע. קדושת היום - ותוקע, זכרונות - ותוקע, שופרות - ותוקע, ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים, דברי רבי יוחנן בן נורי.	[רבי יוחנן בן נורי]										◇	■
אם אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר? אלא: אומר אבות וגבורות וקדושת השם, וכולל מלכיות עם קדושת היום - ותוקע, זכרונות - ותוקע, שופרות - ותוקע, ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים.	אמר לו רבי עקיבא:										◇	■
אם אינו תוקע למלכיות, למה הוא מזכיר?	אמר לו רבי עקיבא:											■
למה הוא מזכיר? רחמנא אמר אידך											⚡	
אלא: למה עשר? - לימא תשע, דהואיל ואשתני - אשתני.												■
מנין שאומרים אבות - שנאמר הבו לה' בני אלים. ומנין שאומרים גבורות - שנאמר (תהלים כט) הבו לה' כבוד ועז, ומנין שאומרים קדושות - שנאמר הבו לה' כבוד שמו השתחוו לה' בהדרת קדש.	תנו רבנן: [ת"ק]											◇
ומנין שאומרים מלכיות זכרונות ושופרות? רבי אליעזר אומר: דכתיב (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה מקרא קדש. שבתון - זה קדושת היום, זכרון - אלו זכרונות, תרועה - אלו שופרות, מקרא קדש - קדשהו בעשיית מלאכה.	[רבי אליעזר]											◇
מפני מה לא נאמר שבתון - שבות, שבו פתח הכתוב תחילה? אלא: שבתון - קדשהו בעשיית מלאכה, זכרון - אלו זכרונות, תרועה - אלו שופרות, מקרא קדש - זו קדושת היום.	אמר לו רבי עקיבא:											◇
מנין שאומרים מלכיות?												⚡
(ויקרא כג) אני ה' אלהיכם ובחדש השביעי - זו מלכות.	תניא, רבי:											◇
אינו צריך, הרי הוא אומר (במדבר י) והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. שאין תלמוד לומר אני ה' אלהיכם, ומה תלמוד לומר אני ה' אלהיכם - זה בנה אב, לכל מקום שנאמר בו זכרונות - יהיו מלכיות עמהן.	רבי יוסי בר יהודה:											◇
והיכן אומרה לקדושת היום?												^
עם המלכיות אומרה, מה מצינו בכל מקום - ברביעית - אף כאן ברביעית.	תניא, רבי:											◇
עם הזכרונות אומרה, מה מצינו בכל מקום באמצע - אף כאן באמצע.	רשב"ג:											◇
וכשקידשו בית דין את השנה באושא ירד רבי יוחנן בן ברוקא לפני רבן שמעון בן גמליאל, ועשה כרבי יוחנן בן נורי	[רבי יוחנן בן ברוקא]											o
לא היו נוהגין כן ביבנה.	אמר לו רבן שמעון:											■
ליום השני ירד רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי ועשה כרבי עקיבא.	[רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי]											o
כך היו נוהגין ביבנה.	רבן שמעון בן גמליאל:											■
למימרא דרבי שמעון בן גמליאל כרבי עקיבא סבירא ליה?												⚡
מלכיות עם קדושת היום אמר להו	והא אמר רבי עקיבא:											◇
קדושת היום עם הזכרונות אמר להו	ורבן שמעון בן גמליאל:											◇
לומר שתוקעין למלכיות.	רבי זירא:											!
ליום השני ירד רבי חנינא.												o
מאי שני?												^
אילמא יום טוב שני												!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
למימרא דעברוה לאלול?							⚡					
מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר	והאמר רבי חנינא בר כהנא:						⚡			◊		
מאי שני - ליום שני לשנה הבאה.							!			◊		
אין פוחתין מעשרה מלכיות, מעשרה זכרונות, מעשרה שופרות.	[ת"ק]									◆	■	
אם אמר שלש שלש מכולן - יצא.	רבי יוחנן בן נורי:									◆	■	
הני עשרה מלכיות כנגד מי?										^		
כנגד עשרה הלולים שאמר דוד בספר תהילים.	רבי לוי:									!	◊	
הלולים טובא הון							⚡					
הנך דכתיב בהו (תהלים קג) הללוהו בתקע שופר.										!	◊	
כנגד עשרת הדברות שנאמרו לו למשה בסיני.	רב יוסף:									!	◊	
כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם.	רבי יוחנן:									!	◊	
הי נינהו - ויאמר דבראשית, תשעה הון?							⚡					
בראשית נמי מאמר הוא, דכתיב (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו.										!		
אם אמר שלש שלש מכולן יצא.	רבי יוחנן בן נורי:											■
היכי קתני: שלש מן התורה, שלש מן הנביאים, ושלש מן הכתובים דהוו תשע - ואיכא בינייהו חדא, או דלמא: אחד מן התורה, ואחד מן הנביאים, ואחד מן הכתובים, דהויין להו שלש - ואיכא בינייהו טובא?	איבעיא להו:									^	◊	
אין פוחתין מעשרה מלכיות, מעשרה זכרונות, מעשרה שופרות. ואם אמר שבע מכולן - יצא, כנגד שבעה רקיעים.	תא שמע, דתניא: [ת"ק]									◆	■	!
הפוחת - לא יפחות משבע, ואם אמר שלש מכולן - יצא, כנגד תורה נביאים וכתובים.	רבי יוחנן בן נורי:									◆	■	!
כנגד כהנים לויים וישראלים.	ואמרי לה:									■	!	
הלכה כרבי יוחנן בן נורי.	רב הונא אמר שמואל:											
אין מזכירין מלכות זכרונות ושופרות של פורענות.												■
מתחיל בתורה ומשלים בנביא	[ת"ק]									◆	■	
אם השלים בתורה - יצא	רבי יוסי:									◆	■	
מלכיות כגון (יחזקאל כ) חי אני נאם ה' אלהים אם לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם.												◊
ואף על גב דאמר רב נחמן:												■
כל כי האי ריתחא לירתח קודשא בריך הוא עלן, וליפרוקינן.												■
כיון דבריתחא אמור - אדכורי ריתחא בריש שתא לא מדכרינן.												■
זכרון - כגון (תהלים עח) ויזכר כי בשר המה וגו'.												◊
שופר - כגון (הושע ה) תקעו שופר בגבעה וגו'.												◊
אבל אם בא לומר מלכות זכרון ושופר של פורענות של נכרים - אומר:												◊
מלכות - כגון (תהלים צט) ה' מלך ירגזו עמים, וכגון (תהלים י) ה' מלך עולם ועד אבדו גוים מארצו												■
זכרון - כגון (תהלים קלז) זכר ה' לבני אדום וגו'												■
שופר - כגון (זכריה ט) וה' אלהים בשופר יתקע והלך בסערות תימן, וכתוב (זכריה ט) ה' צבאות יגן עליהם.												■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מימרא													
אין מזכירין זכרון של יחיד ואפילו לטובה, כגון (תהלים קו) זכרני ה' ברצון עמך, וכגון (נחמיה ה) זכרה לי אלהי לטובה.													לב:
פקדונות הרי הן כזכרונות, כגון (בראשית כא) וה' פקד את שרה, וכגון (שמות ג) פקוד פקדתי אתכם, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]												לב:
אינן כזכרונות.	רבי יהודה												לב:
ולרבי יוסי, נהי נמי דפקדונות הרי הן כזכרונות - וה' פקד את שרה, פקדון דיחיד הוא													לב:
כיון דאתו רבים מינה - כרבים דמיא.													לב:
(תהלים כד) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד ה' עזו וגבור ה' גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה. ראשונה - שתים, שניה - שלש, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]												לב:
ראשונה - אחת, שניה - שתים.	רבי יהודה:												לב:
(תהלים מז) זמרו אלהים זמרו זמרו למלכנו זמרו כי מלך כל הארץ אלהים - שתים, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]												לב:
אחת.	רבי יהודה:												לב:
(תהלים מז) במלך אלהים על גוים אלהים ישב על כסא קדשו שהיא אחת.	ושוין: [רבי יוסי/רבי יהודה]												לב:
זכרון שיש בו תרועה, כגון (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה מקרא קדש - אומרה עם הזכרונות ואומרה עם השופרות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]												לב:
אינו אומרה אלא עם הזכרונות בלבד.	רבי יהודה:												לב:
מלכות שיש עמו תרועה, כגון (במדבר כג) ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו - אומרה עם המלכות ואומרה עם השופרות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]												לב:
אינו אומרה אלא עם המלכות בלבד.	רבי יהודה:												לב:
תרועה שאין עמה לא כלום, כגון (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם - אומרה עם השופרות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]												לב:
אינו אומרה כל עיקר.	רבי יהודה:												לב:
מתחיל בתורה ומשלים בנביא	[ת"ק]												לב:
אם השלים בתורה יצא.	רבי יוסי:												לב:
אם השלים, דיעבד - אין, לכתחילה - לא.													לב:
המשלים בתורה הרי זה משובח	והתניא, רבי יוסי:												לב:
אימא: משלים.													לב:
והא אם השלים קתני, דיעבד - אין, לכתחילה - לא													לב:
מתחיל בתורה ומשלים בנביא.	הכי קאמר: [ת"ק]												לב:
משלים בתורה, ואם השלים בנביא - יצא.	רבי יוסי:												לב:
ותיקין היו משלימין אותה בתורה.	תניא נמי הכי, אמר רבי אלעזר ברבי יוסי:												לב:
בשלמא זכרונות ושופרות - איכא טובא, אלא מלכות תלת הוא דהויין (במדבר כג) ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו, (דברים לג) ויהי בישרון מלך, (שמות טו) ה' ימלך לעלם ועד, ואנן בעינן עשר, וליכא													לב:
(דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד - מלכות, דברי רבי יוסי.	רב הונא, תנא: [רבי יוסי]												לב:
אינה מלכות.	רבי יהודה:												לב:
(דברים ד) וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלהים אין עוד - מלכות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]												לב:
אינה מלכות.	רבי יהודה:												לב:

<p>statement- מימרא- ■ challenge- קושיא- ⚡ question- שאלה- ^ answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>	<p>disputants- חולקים- ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- < story- מעשה- O</p>
<p>מקרא- key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מימרא	[רבי יוסי]												לב:
(דברים ד) אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו - מלכות, דברי רבי יוסי.	רבי יהודה:												לב:
אינה מלכות.													לב:
העובר לפני התיבה ביום טוב של ראש השנה - השני מתקיע													לב:
ובשעת הלל - הראשון מקרא את ההלל.													לב:
מאי שנא שני מתקיע - משום (משלי יד) דברב עם הדרת מלך, אי הכי הלל נמי נימא בשני משום דברוב עם הדרת מלך													לב:
אלא: מאי שנא הלל דבראשון - משום דזריזין מקדימין למצות													לב:
תקיעה נמי נעביד בראשון, משום דזריזין מקדימין למצות													לב:
בשעת השמד שנו.	רבי יוחנן:												לב:
מדקאמר בשעת הלל - מכלל דבראש השנה ליכא הלל													לב:
מאי טעמא?													לב:
אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבנו של עולם, מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך בראש השנה וביום הכפורים? - אמר להם: אפשר מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחין לפניו - וישראל אומרים שירה?	רבי אבהו:												לב:
שופר של ראש השנה - אין מעבירין עליו את התחום, ואין מפקחין עליו את הגל, לא עולין באילן, ולא רוכבין על גבי בהמה, ולא שטיין על פני המים, ואין חותכין אותו בין בדבר שהוא משום שבות ובין בדבר שהוא משום לא תעשה. אבל אם רצה ליתן לתוכו מים או יין - יתן.													לב:
אין מעכבין את התנוקות מלתקוע, אבל מתעסקין עמהן עד שילמדו.													לב:
והמתעסק לא יצא, והשומע מן המתעסק - לא יצא.													לב:
מאי טעמא?													לב:
שופר עשה הוא. ויום טוב עשה ולא תעשה, ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה.													לב:
לא עולין באילן ולא רוכבין על גבי בהמה וכו'.													לב:
השתא דרבנן אמרת לא, דאורייתא מיבעיא?													לב:
זו ואין צריך לומר זו קתני.													לב:
ואין חותכין אותו בין בדבר שהוא משום שבות ובין בדבר שהוא משום לא תעשה.													לב:
משום שבות - מגלא													לב:
לא תעשה - סכינא.													לב:
השתא משום שבות אמרת לא, לא תעשה מיבעיא?													לב:
זו ואין צריך לומר זו קתני.													לב:
אבל אם רצה ליתן לתוכו מים או יין יתן.													לב:
מים או יין - אין, מי רגלים - לא.													לב:
מתניתין מני - אבא שאול היא.													לב:
מים או יין - מותר, כדי לצחצחו, מי רגלים - אסור, מפני הכבוד.	דתניא, אבא שאול:												לב:
אין מעכבין את התינוקות מלתקוע.													לב:
הא נשים - מעכבין.													לב:
אין מעכבין לא את הנשים ולא את התינוקות מלתקוע ביום טוב	והתניא:												לב:
לא קשיא הא - רבי יהודה, הא - רבי יוסי ורבי שמעון.	אביי:												לב:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
(ויקרא א) דבר אל בני ישראל - בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]								◆	■	!	◊
נשים סומכות רשות.	רבי יוסי ורבי שמעון:								◆	■	!	◊
אבל מתעסקין בהם עד שילמדו.												◊
אפילו בשבת.	רבי אלעזר:											◊
מתעסקין בהן עד שילמדו, אפילו בשבת.	תני נמי הכי:											◊
ואין מעכבין התינוקות מלתקוע בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב.												◊
הא גופא קשיא									⚡			
מתעסקין בהן עד שילמדו ואפילו בשבת	אמרת:								⚡			◊
אלמא לכתחלה אמרין תקעו									⚡			
אין מעכבין	והדר תנא:								⚡			◊
עכובא הוא דלא מעכבין. הא לכתחלה - לא אמרין תקען									⚡			
לא קשיא כאן - בקטן שהגיע לחינוך, כאן - בקטן שלא הגיע לחינוך.									!			◊
והמתעסק לא יצא.												◊
הא תוקע לשיר - יצא.												◊
לימא מסייע ליה לרבא									⚡			◊
התוקע לשיר יצא.	דאמר רבא:								⚡			◊
דלמא תוקע לשיר - נמי מתעסק קרי ליה.									!			◊
והשומע מן המתעסק לא יצא.												◊
אבל השומע מן המשמיע לעצמו, מאי - יצא לימא תיהוי תיובתיה דרבי זירא.												⚡
דאמר ליה רבי זירא לשמעיה: איכוון ותקע לך	[רבי זירא]											⚡
דלמא אידי דתנא רישא מתעסק, תנא סיפא נמי מתעסק.												!
סדר תקיעות: שלש של שלש שלש.												■
שיעור תקיעה כשלש תרועות, שיעור תרועה כשלש יבבות.												■
תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים - אין בידו אלא אחת.												■
מי שבירך ואחר כך נתמנה לו שופר - תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים.												■
כשם ששליח צבור חייב - כך כל יחיד ויחיד חייב.	[ת"ק]											◆
שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן.	רבן גמליאל:											◆
שיעור תקיעה כתרועה	והתניא:											⚡
תנא דידן קא חשיב תקיעה דכולהו בבי, ותרועות דכולהו בבי. תנא ברא - קא חשיב חד בבא, ותו לא.	אביי:											!
שיעור תרועה כשלש יבבות.												◊
שיעור תרועה כשלשה שברים	והתניא:											⚡
בהא ודאי פליגי, דכתיב (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם, ומתרגמינן: יום יבבא יהא לכוון. וכתביב באימיה דסיסרא (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא.	אביי:											!
גנוחי גנח	מר סבר: [תנא דמתניתין]											◆

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מירא	ומר סבר: [תנא דברייתא]								◆	!	!	◇	לג.
	מנין שבשופר	תנו רבנן:							^	■	◇		לג.
	תלמוד לומר (ויקרא כה) והעברת שופר תרועה								!	■	◇		לג.
	אין לי אלא ביובל, בראש השנה מנין?							?		■			לג.
	תלמוד לומר בחדש השביעי, שאין תלמוד לומר בחדש השביעי, ומה תלמוד לומר בחדש השביעי - שיהיו כל תרועות של חדש שביעי זה כזה.							!		■	◇		לג.
	ומנין שפשוטה לפניו								^	■			לג.
	תלמוד לומר והעברת שופר תרועה.								!	■	◇		לג.
	ומנין שפשוטה לאחריה								^	■			לג.
	תלמוד לומר תעבירו שופר.								!	■	◇		לג.
	ואין לי אלא ביובל, בראש השנה מנין								?	■	◇		לג.
	תלמוד לומר בחדש השביעי, שאין תלמוד לומר בחדש השביעי, ומה תלמוד לומר בחדש השביעי שיהיו כל תרועות החדש השביעי זה - כזה.							!		■	◇		לג.
	ומנין שלש של שלש								^	■	◇		לד.
	תלמוד לומר והעברת שופר תרועה, שבתון זכרון תרועה, יום תרועה יהיה לכם.								!	■	◇		לד.
	ומנין ליתן את האמור של זה בזה ושל זה בזה								?	■	◇		לד.
	תלמוד לומר שביעי שביעי לגזירה שוה. הא כיצד? שלש שהן תשע. שיעור תקיעה כתרועה, שיעור תרועה כשלשה שברים.								!	■	◇		לד.
	האי תנא, מעיקרא מייתי לה בהיקשא, והשתא מייתי לה בגזירה שוה?								?				לד.
	הכי קאמר: אי לא גזירה שוה - הוה מייתינא לה בהיקשא, השתא דאתיא גזירה שוה - היקשא לא צריך.								!		◇		לד.
	והאי תנא מייתי לה בגזירה שוה מדבר									■	◇		לד.
	(במדבר י) ותקעתם תרועה - תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה.	דתניא:								■	◇		לד.
	אתה אומר תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה, או אינו אלא תקיעה ותרועה אחת היא?								?	■			לד.
	כשהוא אומר (במדבר י) ובהקהיל את הקהל תקעו ולא תריעו - הוי אומר: תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה.								!	■	◇		לד.
	ומנין שפשוטה לפניו								^	■			לד.
	תלמוד לומר (במדבר י) ותקעתם תרועה								!	■	◇		לד.
	ומנין שפשוטה לאחריה								^	■			לד.
	תלמוד לומר (במדבר י) תרועה יתקעו.								!	■	◇		לד.
	אינו צריך, הרי הוא אומר ותקעתם תרועה שנית, שאין תלמוד לומר שנית, ומה תלמוד לומר שנית - זה בנה אב: שכל מקום שנאמר תרועה - תהא תקיעה שניה לה.	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:								!	■	◇	לד.
	אין לי אלא במדבר, בראש השנה מנין								?	■	◇		לד.
	תלמוד לומר תרועה תרועה לגזירה שוה.								!	■	◇		לד.
	ושלש תרועות נאמרו בראש השנה: (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה, (במדבר כט) יום תרועה, (ויקרא כה) והעברת שופר תרועה. ושתי תקיעות לכל אחת ואחת. מצינו למדין: שלש תרועות ושש תקיעות נאמרו בראש השנה, שתיים מדברי תורה ואחת מדברי סופרים - שבתון זכרון תרועה, והעברת שופר תרועה - מדברי תורה, יום תרועה יהיה לכם - לתלמודו הוא בא.	[ת"ק]								■	◇		לד.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית וסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◊
אחת מדברי תורה, ושנים מדברי סופרים: והעברת שופר תרועה - מדברי תורה, שבתון זכרון תרועה, ויום תרועה יהיה לכם - לתלמודו הוא בא.												
מאי לתלמודו הוא בא?												ז
מיבעי: ביום ולא בלילה.												◊
ואידך: ביום ולא בלילה מנא ליה?												ז
נפקא ליה מביום הכפרים.	[אידך]											◊
אי הכפרים יליף - נגמור נמי מיניה לפשוטה לפניה ופשוטה לאחריה												ז
והעברת תעבירו - לא משמע להו.												◊
אלא מאי דרשי בהו?												ז
והעברת - כדרב מתנא												!
והעברת - דרך העברתו	דאמר רב מתנא:											!
תעבירו דקאמר רחמנא נעבריה ביד.												!
ואידך												ז
דרב מתנא מדשני בדיבוריה. תעבירו ביד - לא מצית אמרת, דגמר עברה עברה ממש, כתיב הכא והעברת שופר תרועה, וכתיב התם (שמות לו) ויצו משה ויעבירו קול במחנה, מה להלן בקול - אף כאן בקול.	[אידך]											!
ולהאי תנא דמייתי לה ממדבר, אי מה להלן חצוצרות - אף כאן חצוצרות?												ז
תלמוד לומר (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו אי זהו חג שהחדש מתכסה בו - הוי אומר זה ראש השנה, וקאמר רחמנא שופר.												!
תקיעה, שלשה שברים, תרועה, תקיעה.	אתקין רבי אבהו בקסרי:											◊
מה נפשך? אי ילולי יליל - לעביד תקיעה תרועה ותקיעה, ואי גנוחי גנח - לעביד תקיעה שלשה שברים ותקיעה												ז
מספקא ליה אי גנוחי גנח אי ילולי יליל.												!
ודלמא ילולי הוה, וקא מפסיק שלשה שברים בין תרועה לתקיעה	מתקיף לה רב עזירא:											ז
דהדר עביד תקיעה תרועה ותקיעה.												!
ודלמא גנוחי הוה, וקא מפסקא תרועה בין שברים לתקיעה	מתקיף לה רבינא:											ז
דהדר עביד תרועה שברים תרועה.												!
אלא רבי אבהו מאי אתקיף? אי גנוחי גנח - הא עבדיה, אי ילולי יליל - הא עבדיה												ז
מספקא ליה דלמא גנח ויליל.												!
אי הכי, ליעבד נמי איפכא: תקיעה, תרועה, שלשה שברים ותקיעה, דלמא יליל וגנח												ז
סתמא דמילתא, כי מתרע באיניש מילתא - ברישא גנח והדר יליל.												!
תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים.												◊
שמע תשע תקיעות בתשע שעות ביום יצא	רבי יוחנן:											◊
שמע תשע תקיעות בתשע שעות ביום - יצא, מתשעה בני אדם כאחד - לא יצא, תקיעה מזה ותרועה מזה - יצא, ואפילו בסירוגין, ואפילו כל היום כולו.	תניא נמי הכי:											◊
ומי אמר רבי יוחנן הכי?												ז
בהלל ובמגילה, אם שהה כדי לגמור את כולה - חוזר לראש	והאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוודק:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
לא קשיא' הא - דידיה, הא - דרביה.											!	◊	לד:			
ודידיה לא?											⚡		לד:			
והא רבי אבהו הוה שקיל ואזיל בתריה דרבי יוחנן, והוה קרי קריאת שמע, כי מטא למבואות מטונפות אישתיק. בתר דחליף אמר ליה: מהו לגמור? - אמר לו: אם שהית כדי לגמור את כולה - חזור לראש											⚡	◊	לד:			
לדידי - לא סבירא לי. לדידך דסבירא לך, אם שהית כדי לגמור את כולה חזור לראש.	הכי קאמר ליה: [רבי יוחנן]										!	◊	לד:			
תקיעות אין מעכבות זו את זו, ברכות אין מעכבות זו את זו, תקיעות וברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים מעכבות.	תנו רבנן:											■	◊	לד:		
מאי טעמא?												^		לד:		
אמר הקדוש ברוך הוא: אמרו לפני בראש השנה מלכיות זכרונות ושופרות. מלכיות - כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות - כדי שיבא לפני זכרוניכם לטובה, ובמה - בשופר.	רבה:											!	◊	לד:		
מי שבירך ואחר כך נתמנה לו שופר תוקע ומריע ותוקע.													■	◊	לד:	
טעמא דלא הוה ליה שופר מעיקרא, הא הוה ליה שופר מעיקרא, כי שמע להו - אסדר ברכות שמע להו.														■	◊	לד:
רב פפא בר שמואל קם לצלווי, אמר ליה לשמעיה: כי נהירנא לך - תקע לי.	[רב פפא]											o	◊	לד:		
לא אמרו אלא בחבר עיר.	אמר ליה רבא:											⚡	◊	לד:		
כשהוא שומען - שומען על הסדר, ועל סדר ברכות, במה דברים אמורים - בחבר עיר, אבל שלא בחבר עיר - שומען על הסדר, ושלא על סדר ברכות.	תניא נמי הכי:												■	◊	לד:	
ויחיד שלא תקע - חבירו תוקע לו, ויחיד שלא בירך - אין חבירו מברך עליו.													■	◊	לד:	
ומצוה בתוקעין יותר מן המברכין.													■	◊	לד:	
כיצד?													^		לד:	
שתי עיירות, באחת תוקעין ובאחת מברכין - הולכין למקום שתוקעין, ואין הולכין למקום שמברכין.													!	◊	לד:	
פשיטא הא דאורייתא הא דרבנן												⚡		לד:		
לא צריכא, דאף על גב דהא ודאי והא ספק.													!	◊	לד:	
כשם ששליח צבור חייב כך כל יחיד ויחיד וכו'.														■	◊	לד:
לדבריו, למה צבור מתפללין?	תניא, אמרו לו לרבן גמליאל:												⚡	◊	לד:	
כדי להסדיר שליח צבור תפלתו.	אמר להם: [רבן גמליאל]												!	◊	לד:	
לדבריכם, למה שליח צבור יורד לפני התיבה?	אמר להם רבן גמליאל:												⚡	◊	לד:	
כדי להוציא את שאינו בקי.	אמרו לו:												!	◊	לד:	
כשם שמוציא את שאינו בקי - כך מוציא את הבקי.	אמר להם: [רבן גמליאל]												■	◊	לד:	
מודים חכמים לרבן גמליאל.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												◆	■	◊	לד:
עדיין היא מחלוקת.	רבא:												◆	■	◊	לד:
שמעה רבי חייא בריה דרבה בר נחמני, אזל אמרה לשמעתא קמיה דרב דימי בר חיננא.													o		לד:	
הכי אמר רב: עדיין היא מחלוקת.	אמר ליה: [רב דימי בר חיננא]												■		לד:	
רבה בר בר חנה נמי הכי קאמר, כי אמר רבי יוחנן להא שמעתא - אפליג עליה ריש לקיש	אמר ליה: [רבי חייא]												■		לד:	
עדיין היא מחלוקת.	ואמר: [ריש לקיש]												■	■	לד:	
ומי אמר רבי יוחנן הכי?													⚡		לד:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	והאמר רבי חנה ציפורה אמר רבי יוחנן:											◊	לה:
הלכתא כרבן גמליאל.												ז	לה:
הלכתא - מכלל דפליגי												ז	לה:
מודים חכמים לרבן גמליאל בברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים, והלכה מכלל דפליגי - בברכות דכל השנה.	כי סליק רבי אבא מימי פירשה:											!	לה:
איני?												ז	לה:
הלכה כרבן גמליאל בברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים	והאמר רבי חנה ציפורה אמר רבי יוחנן:											ז	לה:
מאן מודים - רבי מאיר, והלכה מכלל דפליגי - רבנן.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:											!	לה:
ברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים - שליח ציבור מוציא הרבים ידי חובתן, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											!	לה:
כשם ששליח צבור חייב - כך כל יחיד ויחיד חייב.	חכמים:											!	לה:
מאי שנא הני?												ז	לה:
אילימא משום דנפיש קראי												!	לה:
כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר - שוב אינו צריך.	והאמר רב חננאל אמר רב:											ז	לה:
אלא משום דאושי ברכות.												!	לה:
כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר - שוב אינו צריך.	גופא, אמר רב חננאל אמר רב:											■	לה:
הני מילי - ביהיד, אבל בצבור - לא.	סבור מינה:											■	לה:
אחד יחיד אחד צבור, כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר - שוב אינו צריך.	אתמר, אמר רבי יהושע בן לוי:											■	לה:
לעולם יסדיר אדם תפלתו ואחר כך יתפלל.	רבי אלעזר:											■	לה:
מסתברא מילתיה דרבי אלעזר בברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים ושל פרקים, אבל דכל השנה - לא.	רבי אבא:											■	לה:
איני?												ז	לה:
והא רב יהודה מסדר צלותיה ומצל?												ז	לה:
שאני רב יהודה, כיון דמתלתין יומין לתלתין יומין הוה מצלי - כפרקים דמי.												!	לה:
פוטר היה רבן גמליאל אפילו עם שבשדות.	רב אחא בר עזירא אמר רבי שמעון חסידא:											■	לה:
ולא מיבעיא הני דקיימי הכא? אדרבא, הני - אניסי, הני - לא אניסי												ז	לה:
עם שאחורי כהנים - אינן בכלל ברכה	דתני אבא בריה דרב בנימין בר חייא:											ז	לה:
לא פטר רבן גמליאל אלא עם שבשדות, מאי טעמא - משום דאניסי במלאכה אבל בעיר לא.	אלא: כי אתא רבין אמר רבי יעקב בר אידי אמר רבי שמעון חסידא:											■	לה:
הדרן עלך יום טוב וסליקא לה מסכת ראש השנה												◊	